

het leven zoo dikwijls zien van zijn donkersten kant. Ik kom van een sterfbed — een vrouw, die bemind en gelukkig was, voorzoover ik kan oordeelen.”

Ze drukte zich dichter tegen hem aan, als een verschrikt kind, dat bescherming zoekt.

„Dat zij moeder werd, kostte haar het leven,” ging hij voort op denzelfden onrustigen, droevigen toon.

„En dat zou zoo erg niet wezen,” vervolgde hij, eensklaps heftig, „als er geen priesters waren. Maar zoo'n dominé daar te zien staan, en bij zoo'n gelegenheid te hooren preeken over zijn: „God is liefde.” 't Was of hij met ons allemaal den spot dreef.”

Martha begon over haar heele lichaam te beven, terwijl hij sprak. Zij had zich losgemaakt uit zijn armen en zat nu rechtop, terwijl ze haar zakdoek in de hand ineenklemde.

Eensklaps werd ze haar ontroering meester, en er kwam een trek in de hoeken van haar mond, die sterk herinnerde aan vroegere dagen.

„Daar denken wij ongelijk over, Erik,” zei ze zacht en beslist.

Hij keek haar verbaasd aan, maar ze had een gevoel, alsof zijn verbazing niet geheel oprecht was.

„Zoo, ik dacht van niet,” zei hij een beetje koel.

„Ik weet toch niet, dat ik je reden gegeven heb om anders te denken,” antwoordde zij.

Hij stond op en liep heen en weer in de kamer. Zij voelde haar hart kloppen, alsof het haar borst wilde doen springen.

„Niemand kan twee heeren dienen,” zei hij barsch. „Ik dacht, dat jij dat wel wist.”

De tranen zaten haar in de keel, zoodat ze geen woord kon uitbrengen.

Hij kwam op haar toe, legde de hand onder haar kin en deed haar opkijken, waarbij hij haar aanzag met een zegepralenden glimlach.

„Ik moet de heele liefde van je hart hebben, Martha,” zei hij zacht. „Geen voetbreed van mijn koninkrijk kan ik aan een ander afstaan.”

Haar oogen vulden zich met tranen. „Maar Erik, begrijp toch, dat ik je geheel en al toebehoor.”

Hij schudde het hoofd. „Ik geloof niet, dat het wat geven zal, als we op dit punt gaan schipperen,” zei hij. „Alles of niets.”

Het trof haar, dat zij een tijd geleden iets dergelijks tegen tante had gezegd, maar toen was er sprake van Gods eischen van een mensch. Nu kwam het woord van een tegengestelden kant tot haar.

Zij sloot de oogen, en voelde, dat er een paar warme tranen over haar wangen rolden. 't Was haar, of haar ziel vaneengescheurd werd onder deze strijdende machten.

(Wordt vervolgd.)

V A R I A.

Wel verstaan.

„Mijn hond,” zegt Jan, „is 't vreemdste dier, Dat je ooit zaagt in je leven.

Soms kan hij brullen als een stier,
Dan kalfsgeluiden geven.

Nu balkt hij met eens ezels kracht,

Dan weer miauwt hij fijn en zacht,

Kortom in aller beesten spraken

Wist deze hond zich thuis te maken.

Maar... blaffen, naar zijn soort en aard,

Dat acht hij niet de moeite waard.

Ik denk wel eens, als wij hem hooren,

Waar mag zoo'n hond toch zijn geboren?”

„Wel,” zei Piet, „naar mijn dom verstand,
Komt vast die hond uit Nederland.”

A. J. H.

V R A G E N B U S.

E. V. te A. — Op uw leeftijd (20 jaar) is het wel de moeite waard, de *breuk* te laten opereeren, daar u er dan later geen last meer van hebt en geen breukband behoeft te dragen, hetgeen altijd meer of minder bezwaarlijk is. Van groot belang is het voor alle breuklijders een geregeld leven te leiden, buitengewone krachtsinspanning te vermijden en een goed passenden breukband te dragen, daar anders een *beklemde* breuk kan ontstaan, die niet zelden levensgevaarlijk wordt.

Wat uw tweede vraag betreft, ontraden wij alle tegen *migraine* aanbevolen sterke, verdoovende middelen, ook de door u genoemde migraine pastillen, daar zij op den duur schadelijk werken en de kwaal verergeren. Nu en dan, bij uitzondering gebruikt, kunnen zij wel niet veel kwaad doen, maar het gevaar bestaat, dat men, door het plotselinge verdwijnen der pijnen betooverd, steeds meer en meer zich aan deze palliatieven gaat gewennen. Migraine is langs anderen, zij het dan ook langeren weg te genezen door diëet en Homoeopathie.

A. M. v. d. L. te L. — Het meisje, waarover u schrijft, lijdt aan een zoogenaamde *idiosynkrasie*, d. w. z. een eigenaardige ontvankelijkheid voor bepaalde uitwendige invloeden. Hierdoor ontstaat bij sommige overigens geheel gezonde menschen o.a. een onverklaarbare tegenzin tegen bepaalde spijzen, dranken, reukstoffen, geluiden, enz. Anderen krijgen neteluitslag met zwelling en rood worden van het gelaat na het gebruik van aardbezien, oesters, kreeften. Een idiosynkrasie kan gedurende het geheele leven bestaan of slechts gedurende korten tijd aanwezig zijn. Dergelijke eigenaardigheden van het gestel wijzen soms dikwijls op het een of andere homoeopathische geneesmiddel. In uw geval wijst de *duidelijke tegenzin tegen brood* o.a. op *Natrum muriaticum*, *Nux vomica* en *Sepia*; welk van deze drie middelen 't meest doeltreffend is, hangt van andere begeleidende omstandigheden af; desnoods zoudt u elk middel een tijdlang kunnen beproeven en dan zien, welk het best werkt.

Mej. S. J. M. te B. — De zoogenaamde *Banting kuur* bestaat in het bijna uitsluitend gebruik van vleesch, visch en eieren, en werd 't eerst door den Engelschman Banting aangewend om het vele vet, waarmee deze zoon Albions behept was, te verliezen, hetgeen hem werkelijk ook gelukte. Sedert is deze kuur vermaard bij *vetzucht*. Zij heeft echter verscheiden nadeelen, vooral bij hartvervetting, en mag daarom niet zonder geneeskundig toezicht toegepast worden.

S. B. te H. — Dat laatste, d. w. z. dat zij niet zonder toezicht van een vakman mag worden toegepast, geldt ook van de *Schrothkuur*, waarover u schrijft. Deze werd door den boer *Schroth* uitgevonden, en bestaat hoofdzakelijk uit vier factoren: 1. *vochtige warmte*, deze wordt verkregen door natte omwikkelingen van het geheele lichaam of van bepaalde lichaamsdeelen; 2. een *diëet*, dat *zoo min mogelijk eiwitstoffen* bevat; dit bestaat in hoofdzaak uit droog wittebrood, dikke soep van haver-de-gort, griesmeel, rijst en aardappelen; op bepaalde dagen mag een weinig vleesch, versche groenten en ooft gebruikt worden; 3. *systematische beperking van het drinken*; meer dan $\frac{1}{2}$ — $\frac{3}{4}$ liter per dag mag niet gebruikt worden; 4. *drinken van nauwkeurig bepaalde hoeveelheden wijn* (vooral Moezel-, Rijn- of appelwijn) op *bepaalde dagen*, zoogenaamde drinkdagen. Deze kuur, die bij verouderde en hardnekkige ziekten, o.a. huidziekten, exsudalen, rheumatiek, soms verrassende resultaten oplevert, wordt 't best in een sanatorium of hospitaal ten uitvoer gebracht, zij duurt vier weken, en wordt voorafgegaan van, en gevolgd door een overgangskuur van acht dagen.